

stemmelse med det Standpunkt, hvortil den almindelige Opfattelse er naaet, men Tiden til en almindelig Revision er dog vel næppe kommen endnu, og i alt Fald er der for Tiden ingen paatrængende Anledning dertil. Til en Ændring paa et enkelt Punkt, dog kun under den Forudsætning, at den bærer sig ind under det almindelige System i Straffeloven, kan der naturligvis være Anledning og Føje, og denne Anledning og Føje har Lovforslaget fundet i de Volds-handlinger, som — vel navnlig her i Hovedstaden — have fundet Sted, som det hedder „under Omstændigheder, hvor der ikke fra den angrebnes Side foreligger noget Forhold, som kunde give rimelig Anledning til den udøvede Vold.“ Jeg kender ikke og tror ikke, der er nogen Statistik over Antallet af disse Tilfælde, men det mener jeg ogsaa maa være i og for sig overflødigt, thi naar blot nogle Tilfælde eller enkelte Tilfælde af denne Art have fundet Sted, og man over for dem maa sige, at Straffeloven, som den er, ikke yder tilstrækkeligt Bærn, saa maa det være en tilstrækkelig Føje til at ændre den saaledes, at man skaber det tilstrækkelige Bærn der, hvor det nu mangler lige over for saadanne Tilfælde, der jo let kunde komme igen.

Det, der i Særdeleshed maa paaantes i de gældende Lovbud om dette Forhold, som Forslaget søger at ramme, er for det første den Omstændighed, at der, naar Volds-handlingen ikke har medført Saar eller Skade, kun er Spørgsmaal om privat Baatale, og dernæst, at Straffen for disse Personer kun kan være enten Bøder som det regelmæssige eller undtagelsesvis Fængsel, Straffe, som begge ere lidet heldige, lidet betydelige og lidet effektive lige over for det, som skal rammes. Spørgsmaalet om Baatalens Bestaaenhed har jo allerede, som det ophjæses i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, været paa Bane under en Forhandling i Folketinget. Det var i Samlingen 1881—82, da det blev paaantet lige over for den daværende Justitsminister, og der udtaltes Ønsket om i denne Henseende at faa en Forandring omtrent paa samme Maade som den tidligere Lovgivning om Volds-handlinger, hvorefter der fra 1833 var blevet indført offentlig Baatale efter privat Begæring, naar Volds-handlingen udøvedes paa offentlig Vej eller Gade. Det er vel ogsaa noget, som ikke behøver et meget langt Forsvar, i alt Fald er det noget, som jeg for mit Vedkomende ganske tiltræder, naar det foreliggende Lovforslag lige over for Volds-handlinger, som ere udøvede under saadanne Omstændigheder, ikke paalægger den sagesløse overfaldne

at have Ulejlighed med en privat Baatale, overhovedet ikke lader den være afhængig af, om man finder det Umagen værd at anlægge Sag, men erkender, at det offentlige her er umiddelbart interesseret i Rettens Haandhævelse og derfor ogsaa anlægger offentlig Sag. Jeg finder det ogsaa rigtigt, at det netop under disse særegne Forhold ikke blot bliver en offentlig Sag efter Begæring, men en ubetinget offentlig Sag, som vel kan fravaldes, naar den paagældende overfaldne ønsker det, men ellers ikke er afhængig af hans Begæring.

Det andet Punkt, hvori Lovforslaget gør en Forandring, er, at det indfører en anden Straffemaade ved Siden af de allerede i den gældende Lov optagne, nemlig Tvangsarbejde. Jeg vil herom for det første bemærke, at jeg paastrømmer, at Lovforslaget ikke har fulgt en Strømning, som synes at have adskilligt for sig, i alt Fald i den almindelige Opfattelse, og som gaar ud paa her at indføre den korporlige Revselse eller Bryggestraffen. Jeg mener, at det vilde være et Fejlskridt, om man gjorde det, og jeg skal ganske kort angive de Grunde, hvorpaa jeg støtter dette. For det første mener jeg, at Bryggestraffen for Personer, der ikke befinde sig under de særlige disciplinære Forhold, som gælde i en Straffeanstalt, men ere paa fri Fod og ere voksne, ville i Forhold til den almindelige gængse Opfattelse, som har gjort sig gældende i Strafferetten, være et saa uhyre Tilbagekridt til Opfattelser, som ligge mindst et Aarhundrede tilbage, at det overalt i Verden vilde vække den mest ustrømte Forbavselse, at man i Danmark skulde være nødt til at gribe til dette Middel. Det vilde utvivlsomt — for saa vidt man overhovedet beskæftiger sig med danske Forhold, men det kan jo næppe undgaas, fordi der paa Strafferettens Omraade er saa mange internationale Forbindelser, at man hurtigt vilde faa Blikket op derfor — vække den Forestilling, at der maatte være ganske ekceptionelle halvbarbariske Samfundsforhold i Danmark, siden man var nødt til at gribe til denne Straf, eller ogsaa, at Opfattelsen maatte være halvbarbarisk, idet den vendte tilbage til Ansulfer om Strafferarterne, som andre Steder forlængst ere et tilbagelagt Stadium. Og man vilde ikke blive mindre forbavset af den Grund, at et enkelt Land under forbigaaende Omstændigheder af langt mere graverende Natur end de her omtalte, for en Tid anvendte dette Straffemiddel, tilmed da det er et Land, der i mange Henseender skiller sig fra den almindelige Udvikling i Strafferetten, nemlig England. Jeg mener, at det vilde være